

jeg tror, man tør sige, at den store Offentlighed for længst har mistet Taalmodigheden. Jeg tror derfor, at det er ganske nødvendigt at faa et hurtigt, definitivt Svar paa Spørgsmaalet om, hvorvidt den danske Krone bæres af Konjunkturerne og Spekulationens Bølger, lunefulde som alle Bølger, eller bæres og ledes af en fast, en maalbevidst, en vidtskuende Politik.

Jeg kommer nu over til de politiske Partiers Stilling til den foreliggende økonomiske Krise, til den begyndende økonomiske Krise, vil jeg hellere sige. Min Partifælle det ærede Medlem Hr. Pürschel har i sin Ordførertale under denne Finanslovdebat givet en rammende Karakteristik af de 3 Partier, der her i Salen og her i Bygningen overhovedet lammer hinanden med Hensyn til økonomisk Foretagsomhed. Vi i det konservative Folkeparti bliver til Gengæld beskyldt for evindeligt at komme med Toldraab. Man siger om os, at vi kan overhovedet ikke tale om andet end Told (*Sneum*. Det er rigtigt!). Det er rigtigt, afbryder man mig, og ærede Medlemmer vil altsaa se, at jeg ikke har sagt noget forkert foreløbig. Hvis man tror, det morer os stadig at raabe om Told, saa tager man fejl. Vore Toldraab bliver blot saa stærke og faar dette ensidige, dette uretfærdigt ensidige over sig, fordi man ikke opfylder de beskedne Krav, vi stiller, saaledes som det gøres i andre Lande som en fuldkommen Selvfølge. De danske Toldraabs Ensighed kan ikke tilskrives os, dem kan vi ikke gøres ansvarlige for, de er en Følge af, at man fra anden Side, endnu hildet i de gamle Teorier, ser anderledes paa disse Problemer og ikke vil forstaa os eller rettere ikke vil forstaa Tiden. Vi kræver jo intet urimeligt, men naar vi siger Told, er det endvidere, fordi man endnu ikke fra anden Side har vist os det Tryllemiddel, som ellers er i Stand til at holde Produktionen vedlige, at sikre Beskæftigelse. Vi har ganske vist hørt meget, navnlig i en nu svunden Periode, om de „andre Foranstaltninger“, som det hedder, men hvilke er disse egentlig? Den radikale Importregulering, den elastiske økonomiske Politik, som blev proklameret med saa stor Bravour i sin Tid, er væk. Det ærede Medlem Hr. Pinstrups mystiske Frihansbesværgelser, dette Tryllemiddel: luk dig op, som overalt besvares med, at de tunge Døre lukker sig i, dets Fiasko skal jeg senere komme tilbage til. Sagen er da, at i denne Situation staar to økonomiske Systemer overfor hinanden: Passivitets og Aktivitetens. Vi kræver den sidste Vej, det sidste

System sat i Højsædet. De tre andre Partier i dette høje Ting opretholder endnu det første, eller, rettere sagt, som det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, de lammer hinanden til indtil videre at opretholde det. Da vi maa frygte, at disse Problemer endnu i nogen Tid vil beskæftige os, men neppe lige straks kan forene os, er det, jeg her gerne, ganske objektivt og lidenskabsløst, vil rejse Spørgsmaalet om, hvad der da er udrettet af hver især. Hvad Skade er der gjort? Hvad Gavn er der gjort? Nu er det saa heldigt, at vi faktisk har haft Prøver paa en aktiv økonomisk Politik herhjemme, ganske vist Prøver i Lilliputformat, beskedne Prøver. Jeg siger her til den i sin Tid gennemførte Importregulering for Skotøj og Tobak, den, der senere afløstes af Krisetolden. Men er det end beskedne Forsøg, er de dog i Princippet vigtige, vigtige ogsaa som Læreeksempler. Vi behøver derfor ikke at ty til Fantasiens Verden, naar vi skal se, hvad Konsekvenserne er af det ene og det andet, vi har begge Systemer repræsenteret.

Om de Forsøg, vi saaledes gennemførte, vil jeg sige, at udadtil var der ingen afgørende Vanskeligheder, disse Vanskeligheder udefra, som man har lagt saa megen Vægt paa ellers. Importreguleringen var ganske vist teknisk svær at gennemføre. Den vakte ogsaa lidt Mudder udefra, særlig fra et Land, som i øvrigt senere hen til Trods for, at Importreguleringen blev afskaffet, alligevel ikke har købt noget hos os, i alt Fald ikke i større Udstrækning. Men da man just af Hensyn til de Forhold, jeg her har fremdraget, afløste Importreguleringen med Krisetold, var der faktisk ingen Vanskeligheder udefra, og de Farer, som man fra en vis Side fremmaner som truende vort Landbrug, vor Eksport og alt dette i Form af Repressalier udefra overfor danske Toldforhøjelser, findes ikke. De kan bruges i Agitationen, men de findes ikke i Virkeligheden. De findes simpelt hen ikke, fordi, trods alt, er Velanstændigheden i det internationale økonomiske Liv — jeg understreger stærkt Ordene „trods alt“ — saa stor, at de Lande, der selv har saa formidable Toldsatser, som alle Lande desværre har undtagen vi, ikke godt kan nægte os saa beskedne og begrænsede Forhøjelser som dem, der har været Tale om og formodentlig altid vil blive Tale om i dansk Politik. Indadtil har disse Forsøg virket fuldstændig efter Hensigten. Beskæftigelsesmæssig har de virket efter Hensigten, de har virket godt og sundt, og de har, hvad jeg lægger megen Vægt paa,